

af følger, at der ikke paa Arealerne maa opføres Bygninger uden Klitinspektørens, efter Indstilling af Sandflugtskommissionen, dertil meddelte Samtykke, jfr. Lovens § 17. I Henhold til de i Lovens § 3, Nr. 2, og § 9 indeholdte Bestemmelser er imidlertid en hel Del Strækninger langs Vesterhavet ikke for Tiden undergivet offentlig Fredning, og vel er der ved Loven hjemlet Mulighed for, at saadanne Arealer kan inddrages under offentlig Fredning, men dels kan dette kunne ske under de i Lovens § 10 nævnte Betingelser, dels kræves der, som sammesteds foreskrevet, hertil en Beslutning af vedkommende Sandflugtskommission samt Klitinspektørens Tiltrædelse.

For at sikre fornøden Fred og Ro og for at give Sandflugtsvæsenet Mulighed for at kunne regulere Bebyggelsen og Færdselelen maa Landbrugsministeriet anse det for heldigt, at det ved en ny Lov fastslaaes, at selve Strandbredden og de Klitter, der ligger nærmest denne, altid skal være undergivet offentlig Fredning, saaledes at de ikke kan udgaa af denne Fredning ved Beslutning af Sandflugtskommissionen eller nogen anden Myndighed. I Forbindelse hermed foreslaas enkelte andre Ændringer i Sandflugtsloven, hvortil der har vist sig Trang.

Angaaende de enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

ad § 1.

Ved Strandbredden forstaaes den flade, for Plantevækst blottede, Landstrækning, der ligger mellem Havstokken og Klitternes eller Brinkens Begyndelse. Hvad Klitterne angaar, er Forholdet de fleste Steder langs Vesterhavet og Skagerak, at der yderst strækker sig en enkelt Klitrække, som kaldes Havklitten, og som ved et lavt og temmelig fladt Terrain er skilt fra de længere inde i Landet liggende Klitter. Hvor Formationerne er af denne Art, foreslaas Fredningen kun udstrakt til Havklitten, men hvor Klitdannelserne er af mere uregelmæssig Art, foreslaas Fredningen udstrakt til hele Klitstrækningen, der støder til Strandbredden, dog kun indtil 500 Meter fra Strandbreddens inderste Side. Disse Arealer foreslaas undergivet offentlig Fredning efter de i Loven af 29. Marts 1867 givne Regler, dog saaledes, at Sandflugtskommissionen ikke skal kunne tillade, at de udgaa af offentlig Fredning. Det følger da af Bestemmelserne i Loven af 29. Marts 1867, § 3, Nr. 3, at Sandflugtskommissionen skal foranstalte Arealernes Grænser afsat i Marken og indføre de paagældende Strækninger i Forhandlingsprotokollen med Angivelse af Ejerens

Navn, Matrikulsnummer, Areal og Beliggenhed, ligesom det følger af § 7, at de af Kommissionen i saa Henseende tagne Beslutninger kan indankes for en Overlandvæsenekommission.

Da der findes enkelte Strækninger, hvor det vil være upraktisk at gøre de ovennævnte Fredningsbestemmelser anvendelige, nemlig paa Steder, hvor Havneanlæg har fundet Sted, eller hvor der allerede findes en bymæssig Bebyggelse, foreslaas det, at Landbrugsministeriet efter en af Klitinspektøren tiltraadt Indstilling fra vedkommende Sandflugtskommission skal kunne bestemme, at bestemt afgrænsede Arealer af denne Art ikke skal undergives offentlig Fredning.

ad § 2.

Ifølge Loven af 29. Marts 1867 § 8 fordeles Udgifterne ved de til Sandflugtens Dæmpning fornødne Arbejder med Halvdelen paa Statskassen, $\frac{1}{6}$ paa Amtsrepartitionsfonden, $\frac{1}{6}$ paa Kommunen og $\frac{1}{6}$ paa vedkommende Grundejer. Til Gengæld for de Baand, der ved de i § 1 nævnte Bestemmelser lægges paa vedkommende Ejendom, har man anset det for rettest, at den Sjette del af Udgifterne, som skulde afholdes af Grundejerne, overtages af Statskassen, hvis samlede Andel i Udgifterne herved bliver $\frac{2}{3}$.

ad § 3.

Som ovenfor nævnt bestemmer § 17 i Loven af 29. Marts 1867, at der i de under offentlig Fredning staaende Sandflugtsstrækninger ikke maa opføres Bygninger uden Klitinspektørens, efter Indstilling af Sandflugtskommissionen, dertil meddelte Samtykke. Efter de senere Aars Erfaringer maa man anse det for ønskeligt, at denne Bestemmelse dels skærpes til et Forbud, fra hvilket der kun kan gøres Undtagelse, hvor særlige Forhold taler derfor, dels udvides til at gælde ikke blot Opførelsen af Bygninger, men ogsaa andre til Beboelse eller Udsalgssteder eller lignende bestemte Indretninger. Herved tænkes paa Beboelsesvogne, Skure, Garager, Kiosker m. m., hvorfra der f. Eks. forhandles Aviser, Is og Chokolade. Endvidere maa det anses for ønskeligt, at det ogsaa forbydes at anbringe Hegn eller andre Afspærringer. Endelig foreslaas det, at Klitinspektørens Nægtelse af en ansøgt Tilladelse kan indankes for Landbrugsministeren.

ad § 4.

Medens Inddragelse af nye Sandflugtsstrækninger under offentlig Fredning i Hen-